

Jugul lui Ieremia

Pentru studiul din această săptămână, citește: Ieremia 16:1-13; 27:1-18; 28; Daniel 4:25; Osea 1:1-3; Timotei 4:3,4.

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „*Apoi a zis tuturor: «* _____

 _____*» (Luca 9:23)*

După cum am văzut deja, profeții transmiteau mesajul Domnului atât prin cuvinte, cât și prin exemple practice. Uneori trebuiau să transpună mesajul în gesturi ilustratoare pentru a facilita receptarea lui.

Astfel, Ieremia a fost din nou chemat să transpună în gesturi cuvintele pe care trebuia să le transmită. Mai întâi, trebuia să poarte un jug din lemn: „Așa mi-a vorbit Domnul: «Fă-ți niște legături și niște juguri și puneți-le la gât»” (Ieremia 27:2). Misiunea aceasta trebuie să fi fost pentru profet destul de dificilă în sine, dar, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, a devenit și mai dificilă din cauza unui profet mincinos care i-a negat vorbele.

Săptămâna aceasta, avem ocazia să ne facem o imagine mai clară despre lupta dintre adevăr și minciună pentru câștigarea inimii și minții oamenilor. Vom vedea totodată că un mesaj al harului poate fi în realitate un mesaj fals.

De asemenea, lui Ieremia i s-a cerut să nu plângă cu cei care plângeau și să nu se bucure cu cei care se bucurau. Lucrurile acestea aveau menirea de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă ce îi aștepta din cauza păcatelor lor și, astfel, să se pocăiască și să asculte, diminuând consecințele dureroase ale faptelor lor rele.

Astăzi – **Dar (colectă) pentru Centrul Media Adventist din România.**
 Sabatul viitor începe **Săptămâna de Rugăciune.**

Ieremia nu a avut o viață ușoară (chiar el a admis acest lucru!). El a trecut prin greutăți prin care nici nu putem să ne închipuim că ar putea să treacă cineva.

- 1. Care sunt acele lucruri ale unei vieți normale, pe care Domnul i le-a interzis lui Ieremia? Deși cererea Sa pare aspră, în ce privință a fost totuși o binecuvântare pentru profet? Ieremia 16:1-13, compară cu Osea 1:1-3.**

Dacă lui Osea i s-a cerut să-și ia de soție o femeie desfrânată pentru a ilustra anormalitatea relației israeliților cu Dumnezeu din cauza desfrânării lor spirituale, lui Ieremia i s-a cerut să renunțe la gândul de a-și lua nevastă și de a avea copii. Celibatul era un lucru rar și oarecum extrem în societatea de atunci. În Israel, întemeierea unei familii era foarte importantă. Dincolo de dragostea și de părtaşia dintre soți, ea asigura ducerea mai departe a numelui familiei. De ce i-a interzis Dumnezeu lui Ieremia să-și întemeieze o familie? Pentru ca viața lui să fie o lecție pentru perioada teribilă când familiile aveau să fie rupte și când durerea despărțirii avea să fie o grea povară pentru supraviețuitori. Faptul că el nu a avut o familie a fost pentru contemporanii lui o avertizare și o lecție continuă.

Viața solitară a lui Ieremia s-a extins și la alte domenii. I s-a interzis să intre într-o casă de jale, și aceasta pentru a ilustra atitudinea lui Dumnezeu față de refuzul lor de a răspunde la chemările Sale la pocăință și redeșteptare.

Mai mult, nu avea voie să li se alăture la manifestările de bucurie și sărbătoare, tocmai pentru a ilustra timpul când babilonienii aveau să pună capăt bucuriei și veseliei lor.

În felul acesta, legăturile care se creează între oameni, la bucurie ori la nechez, i-au fost refuzate. Viața sa și durerile sale trebuiau să fie exemple practice. Ce bine ar fi fost dacă poporul ar fi luat aminte la ele!

De ce unii oameni, care au o chemare specială de la Dumnezeu, nu pot duce o viață normală, ca toți ceilalți? Crezi că ai putea să fii un astfel de om și să duci o astfel de viață? De ce?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să studieze deosebirile dintre profeția adevărată și cea falsă și să observe că oamenii tind să audă ce le place să audă.

La nivelul sentimentelor: Să conștientizeze cât de singur s-a simțit Ieremia din cauza opoziției permanente față de mesajul pe care i-l încredințase Dumnezeu.

La nivel practic: Să ia hotărârea de a asculta mesajul trimis de Dumnezeu, chiar dacă nu este unul plăcut, și de a împlini cerințele Sale.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Profeția adevărată și profeția falsă

- A. Ce criterii putem utiliza pentru a face deosebire între profeția adevărată și cea falsă?
- B. De ce este mai ușor să accepți un mesaj care îți place? Toate mesajele greu de acceptat sunt neapărat și adevărate?

II. Sentimente: Singurătatea lui Ieremia

- A. Cum percepi faptul că Dumnezeu i-a cerut lui Ieremia să nu își întemeieze o familie, să nu plângă și să nu se bucure împreună cu alții?
- B. Care sunt limitele implicării noastre în lucrarea lui Dumnezeu?

III. Practic: Învățătură sănătoasă

- A. De ce este important să urmăm învățătura sănătoasă astăzi, în timpurile pe care le trăim?
- B. Ce fel de mesaj le transmitem altora? Dacă mesajul nostru este o evanghelie diluată, adaptată la așteptările oamenilor, ce ar trebui să facem?

Rezumat: Ieremia a trăit mesajul pe care-l transmitea, implicându-se cu toată ființa lui, ceea ce a făcut ca mesajul lui să aibă impact. Deși a întâmpinat multă împotrivire, faptul că era trimis de Dumnezeu i-a dat putere să reziste și să-și îndeplinească misiunea.

2. Cum i-a cerut Domnul lui Ieremia să illustreze viitoarea ocupație babiloniană? De ce suna profetia aceasta a trădare? Ieremia 27:1-18

Jugul pe care Ieremia trebuia să-l poarte era un simbol evident al umilinței suferite de popor, din cauza a ceea ce se numește astăzi „ocupație militară”. (În Deuteronomul 28:48 și 1 Împărați 12:4, ideea de jug apare ca expresie a oprimării.) Profetul a fost nevoit să simtă pe propria piele ce însemna invazia babiloniană. Jugul de lemn pe care trebuia să-l ducă pe umeri și pe brațe era lung de un metru și jumătate și gros de opt centimetri. Mesajul său era în esență următorul: țara care se revolta împotriva Babilonului, se revolta de fapt împotriva Domnului și avea să sufere ca urmare a revoltei sale.

Textele din original nu sunt foarte clare, dar se pare că Ieremia a primit porunca de a pregăti câte un jug și pentru trimișii țărilor străine care veniseră la Ierusalim ca să comploteze împotriva lui Nebucadnețar, deși Domnul îi prevenise să nu comploteze. Reacția lor firească a fost să lupte împotriva invadatorului străin și, evident, nu au primit bine cuvintele profetului.

3. Ce gând de speranță ne atrage atenția în mod deosebit în cuvintele din Ieremia 27:5? Vezi și Daniel 4:25.

Ca pretutindeni în Biblie – în Vechiul și în Noul Testament deopotrivă – găsim și aici ideea că Domnul este Creatorul și Suveranul pământului. El își manifestă puterea și autoritatea chiar și atunci când se pare că domnesc haosul și catastrofele (de exemplu, invazia și stăpânirea unei națiuni păgâne). Gândul acesta era un izvor de speranță pentru rămășița credincioasă.

Ce dovezi ale oprimării vezi în lumea în care trăiești? Este întotdeauna oprimarea unor persoane sau populații o pedeapsă divină? Explică răspunsul!

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Ieremia 16:1-13; Osea 1:1-3.

Ideea de bază: Adeseori, viața personală a profeților din Vechiul Testament s-a împletit strâns cu mesajele pe care le transmiteau. Poate că Dumnezeu nu ne va cere să ne căsătorim cu cineva cu totul nepotrivit, cum i-a cerut lui Osea să ia de soție o femeie desfrânată, sau să nu ne căsătorim deloc, să nu ne bucurăm și să nu plângem cu alții, cum i-a cerut lui Ieremia, dar poate că ne va cere un alt lucru care să ne scoată din zona noastră de confort. Trebuie să fim pregătiți pentru astfel de lucruri!

La ce ne putem aștepta din partea lui Dumnezeu atunci când acceptăm să-L urmăm? Când privim la profeții din Vechiul Testament, ne este greu să facem o diferență între ei și mesajul lor. Osea și Ieremia s-au identificat cu mesajul lor până la aspectele cele mai intime ale vieții personale: lui Osea Dumnezeu i-a cerut să se căsătorească cu o femeie desfrânată, iar lui Ieremia să nu se căsătorească deloc toată viața (textul ebraic din Ieremia 16:2 arată clar lucrul acesta) și nici să nu intre într-o casă de jale sau într-o casă de petrecere.

Toate acestea ilustrau în mod viu înștiințările pe care Dumnezeu dorea să i le transmită poporului Său, ca să se întoarcă la El și să se pocăiască. Ieremia trebuie să se fi simțit foarte singur. Iar noi suntem deranjați când simțim că Dumnezeu ne cere să facem ceva în plus pe lângă venirea la biserică în Sabat!

Discuție introductivă. James și Ellen G. White au avut patru băieți. Edson și William au devenit pastori adventiști de ziua a șaptea. Herbert a murit la trei luni de la naștere, iar Henry, la vârsta de șaisprezece ani. Henry s-a născut în 1847 și s-a îmbolnăvit de pneumonie la vârsta de patru luni. În urma rugăciunilor fierbinți ale părinților lui, s-a însănătoșit. De la vârsta de un an și până la cinci ani, a fost lăsat în grija lui Frances Howland, iar Ellen și James au călătorit și au slujit în zona de est a Statelor Unite.

Nu le-a fost ușor să ia decizia de a-și lăsa copiii în grija prietenilor. Ellen a numit lucrul acesta „cel mai mare sacrificiu” pe care a trebuit să-l facă pentru a-și îndeplini lucrarea și a suferit la fel ca Ieremia.

Nimănui nu-i plac veștile rele. De multe ori refuzăm să le auzim sau încercăm să le găsim o explicație naturală. Așa s-a întâmplat și cu locuitorii din Iuda când l-au văzut pe Ieremia purtând jugul. „Uimirea celor din consiliul reunit al națiunilor nu a mai cunoscut margini în momentul în care Ieremia, purtând jugul supunerii pe grumaz, le-a adus la cunoștință voia lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 444

4. Citește Ieremia 28:1-9. Imaginează-ți că ești un iudeu prezent la acest eveniment. Pe cine ai crede? Pe cine ai vrea să crezi? Ce motive ai avea să-l crezi pe Hanania și nu pe Ieremia?

Ieremia a prorocit în Numele lui Dumnezeu, iar Hanania a vorbit și el tot în Numele lui Dumnezeu. Însă care dintre ei era într-adevăr inspirat de Domnul? Pentru că amândoi nu puteau fi, deoarece mesajele lor erau opuse! Pentru noi, astăzi, răspunsul este evident. Însă, pentru cineva din vremea aceea, trebuie să fi fost mai greu, chiar dacă Ieremia a adus un argument puternic în versetele 8 și 9: *prorociei din trecut au vestit aceleași lucruri ca și mine, și anume judecată și dezastru.*

„Ieremia, în prezența preoților și poporului, i-a rugat fierbinte să se supună împăratului Babilonului pentru perioada indicată de Domnul. Le-a citat oamenilor din Iuda din profețiile lui Osea, Habacuc, Țefania și alții, ale căror cuvinte de mustrare și avertizare fuseseră asemănătoare cu ale sale. I-a trimis la evenimentele petrecute ca împlinire a profețiilor care avertizaseră împotriva unor păcate neregretate. În trecut, judecățile lui Dumnezeu se abătuseră asupra celor nepocăiți, ca împlinire exactă a planului Său, așa cum fusese el descoperit prin mesagerii Lui.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 445

După cum noi astăzi avem nevoie să ne însușim lecțiile din istoria sacră, tot așa locuitorii lui Iuda din acea vreme aveau nevoie să-și însușească lecțiile trecutului, pentru a nu repeta greșelile strămoșilor lor. Aceasta a încercat să le spună Ieremia. Însă, dacă până atunci le-a fost greu să-l asculte, acum le era și mai greu cu „prorocul” Hanania prin preajmă. Misiunea lui Ieremia a devenit și mai dificilă.

Hanania, al cărui nume înseamnă „Dumnezeu a fost îndurător”, părea a transmite un mesaj al harului, al iertării, al salvării. De ce trebuie să fim foarte circumspecți față de astfel de „predicatori ai harului”?

În 1863, la începutul lunii decembrie, Ellen și James se aflau într-o călătorie și au simțit îndemnul de a se opri din drum și de a se întoarce la cei trei copii ai lor, aflați din nou în grija familiei Howland în Topsham (statul Maine). La patru zile după sosirea lor, Henry s-a îmbolnăvit și a murit pe 8 decembrie. A fost o lovitură grea pentru familie, iar Ellen și-a exprimat regretul că nu putea petrece mai mult timp cu copiii ei (vezi Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, pp. 101–103).

Ce sacrificii a trebuit să faci datorită chemării pe care ai primit-o de la Dumnezeu?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Expresia „îi vor gădila urechile” (2 Timotei 4:3,4) descrie foarte bine tendința omului de a inventa o realitate mai plăcută decât cea cu care trebuie să se confrunte. Învățătura sănătoasă este întotdeauna în opoziție cu mesajul care satisface dorințele omenești, dar nu schimbă comportamentul păcătos. Studiați în grupă contrastul dintre aceste două tipuri de mesaje și motivul pentru care oamenii îl preferă pe cel din urmă.

Comentariu biblic

Jugul pe care trebuia să-l poarte Ieremia era din lemn, un material tare, dar nu la fel de durabil ca fierul. Săpăturile arheologice rareori scot la lumină resturi de obiecte făcute din lemn. Fiind materie organică, el putrezește și se descompune.

Pe de altă parte, fierul este mai rezistent și mai dur. Schimbarea jugului de lemn cu unul de fier ca răspuns la mesajul profeților mincinoși ne trimite o avertizare puternică: nu ar trebui să desconsiderăm înștiințările lui Dumnezeu.

I. Jugul de lemn (Ieremia 27:1-18)

Actul simbolic al purtării jugului de lemn din Ieremia 27 avea valabilitate universală, întrucât Ieremia a fost chemat inițial ca „proroc al neamurilor” (Ieremia 1:5). Mesajul a fost transmis mai întâi pe vremea împăratului Ioiachim, cândva între anii 609 și 605 î.Hr. și a fost repetat în timpul lui Zedechia, cândva în jurul anului 594 î.Hr. El avea trei categorii de destinatari: împărații Edomului, Moabului, Tirului și Sidonului, toate popoarele ostile din vecinătatea lui Iuda (Ieremia 27:1-11); regele Zedechia (vers. 12-15); preoții și poporul (vers. 16-18). Pe toți îi

Conflictul dintre cei doi profeți nu s-a desfășurat doar pe terenul vorbelor, ci și pe cel al faptelor. În ascultare de porunca lui Dumnezeu, Ieremia a purtat în spinare un jug, ca ilustrare clară a înștiințării date poporului.

5. Care era semnificația profetică a gestului lui Hanania și pe cine a crezut poporul după acest moment? Ieremia 28:10,11

Dacă, după ce Isus a blestemat smochinul (Marcu 11:13,19-21), altcineva, care ar fi fost martor la incident sau care ar fi auzit de el, ar fi plantat un alt smochin în locul acela, gestul său ar fi fost ca o respingere a profeției rostite de Domnul. Exact așa a procedat Hanania cu Ieremia și cu profeția sa. Gestul său a fost o sfidare fățișă.

Nu se consemnează că Ieremia ar mai fi spus ceva după ce Hanania i-a sfărâmat jugul de pe grumaz. Pur și simplu i-a întors spatele și a plecat. Dacă relatarea s-ar fi încheiat în acest punct, am trage concluzia că profetul s-a retras înfrânt.

6. Ce mesaj i-a transmis Domnul poporului după sfărâmarea jugului lui Ieremia? Ieremia 28:12-14

Reacția lui Ieremia nu este una de revanșă: „Tu mi-ai făcut așa, dar lasă că o să-ți fac și eu ție la fel!” El a primit de la Domnul o altă înștiințare clară și chiar mai dură decât cea anterioară. Jugul de lemn nu era greu de sfărâmat, dar cine ar fi putut sfărâma unul de fier? Într-un anumit sens, Domnul le spunea că, prin încăpățânarea și refuzul lor de a asculta, nu făceau decât să-și înrăutățească situația: Dacă ați respins jugul de lemn, atunci luați unul de fier!

De ce, adesea, o situație complicată se înrăutățește și mai mult prin încăpățânarea și refuzul nostru de a asculta și de a admite anumite pierderi?

avertiza cu privire la profeții mincinoși (vers. 9, 14, 16), de unde deducem că exista un conflict între profețiile adevărate și cele contrafăcute.

În esență, mesajul lui Ieremia era: slujiți-i împăratului Babilonului și veți trăi (vers. 11,12,17). Jugul era simbolul conducerii babiloniene, iar supunerea față de Babilon echivala cu ascultarea de Dumnezeu. Pe de altă parte însă, Dumnezeu a arătat clar că avea să vină și vremea distrugerii Babilonului (vers. 7: „până va veni și vremea țării lui”). Exilul avea stabilită o limită, de aceea și jugul perisabil, de lemn. Dacă Iuda i s-ar fi supus lui Nebucadnețar și dacă Zedechia nu s-ar fi răzvrătit împotriva lui, Ierusalimul ar fi fost cruțat (vers. 17).

De discutat: Dumnezeu i-a pedepsit pe locuitorii lui Iuda din cauză că au stăruit în răzvrățire, dar ei s-au răzvrătit și împotriva pedepsei. De ce este mai greu să accepți disciplina decât să i te opui mereu?

II. Profeții contrafăcute (Ieremia 28:1-11; 2 Timotei 4:3,4)

Activitatea profeților mincinoși trebuie să fi fost o provocare permanentă pentru Ieremia. Conflictul a atins punctul critic în momentul în care profetul mincinos Hanania a negat public profeția lui Ieremia cu jugul de lemn (prezentată în capitolul 27).

Hanania a folosit aceeași formulă introductivă ca și Ieremia (vers. 2: „Așa vorbește Domnul”) și același timp verbal specific profeției („așa voi sfărâma... jugul”) pentru a-i susține veridicitatea. Mai mult, a anunțat un timp anume (vers. 3: „peste doi ani”) și a menționat câteva nume (de exemplu, „Ieconia”, un alt nume al lui Ioiachim, vers. 4). Faptul că la data aceea Nebucadnețar era ocupat cu înăbușirea unei răscoale interne, i-a dat lui Hanania avântul necesar pentru a face această profeție.

Interesant este că Ieremia a răspuns cu un simplu „Amin!”. Nu a intrat în defensivă, ci doar a subliniat contrastul dintre profețiile care plăceau poporului și cele greu de acceptat și faptul că acestea din urmă s-au împlinit, dovedind că erau adevărate. Numai istoria avea să demonstreze că erau adevărate (vezi Deuteronomul 18:20-22).

La rândul său, profetul mincinos a îndeplinit un act simbolic contrar: a luat jugul de lemn al lui Ieremia și l-a sfărâmat. Nu putea să facă un gest mai impresionant sau mai autoritar. Similaritatea dintre cele două profeții era formidabilă. Oamenii auziseră ce voiau să audă, iar Ieremia a plecat fără să spună o vorbă. Gestul lui Hanania trebuie să fi

7. Cum a calificat Domnul gestul și solia lui Hanania? Ieremia 28:15

Răspunsul cu privire la cine avea dreptate, Ieremia sau Hanania, a venit destul de repede. Ieremia 28:16,17 ne arată că profetul mincinos a avut exact soarta pe care i-o prezisese Ieremia.

Dar, cu toate că Hanania murise, influența lui asupra poporului a rămas. Faptele îl urmau, ca să spunem așa. El îi insuflase poporului o încredere mincinoasă. Cuvântul ebraic utilizat aici este *hiphil*, forma cu valoare cauzativă a verbului „a (se) încrede”. El i-a determinat să se încreadă într-o minciună recurgând nu la forță, ci la înșelăciune. Deși Domnul nu îl trimisese, el vorbea în Numele Domnului, lucru cu foarte mare greutate în Iuda. Iar mesajul lui de „har”, de „eliberare” și de „răscumpărare” avea priză la popor în condițiile în care, în acel moment, erau amenințați de babilonieni. „Evanghelia” lui totuși era o veste neadevărată despre o salvare pe care Domnul nu avea să le-o dea. Astfel, poporul, în loc să asculte cuvintele lui Ieremia și vestea răscumpărării adusă de el, a ascultat cuvintele lui Hanania, fapt care a agravat situația.

8. De unde știm că o amăgire asemănătoare se va reedita în vremea sfârșitului? Compară Ieremia 28:15 cu 2 Timotei 4:3,4 și 2 Tesaloniceni 2:10-12

Situația nu s-a schimbat astăzi: suntem prinși în marea bătălie pentru inima și mintea miliardelor de locuitori ai lumii. Satana lucrează neobosit pentru a-i determina pe cât mai mulți să se încreadă într-o minciună, nu contează care anume, important e să fie o minciună. În definitiv, din moment ce Isus a spus „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6), minciunile lui Satana pot fi despre orice, numai oamenii să primească altceva decât adevărul.

Ce minciuni circulă în societatea și cultura contemporană și cum ne putem proteja de ele?

fost cauza răzvrătirii ulterioare a lui Zedechia împotriva Babilonului, care, în final, a dus la devastarea Ierusalimului.

De discutat: Cum putem face deosebire între adevăr și minciună, dacă asemănarea dintre ele este atât de mare?

III. Jugul de fier (Ieremia 28:12-17)

Totuși Ieremia s-a întors, dar nu în numele lui, ci cu un mesaj de la Dumnezeu. Mesajul conținea două părți: prima era aceea că jugul de lemn sfărâmat avea să fie înlocuit cu un jug de fier care nu putea fi rupt, semn că Iuda nu avea cum să mai evite distrugerea și că, după cum fierul este mai dur decât lemnul, tot așa situația lor avea să fie mai grea de atunci înainte.

A doua parte îl viza pe Hanania și profetiza moartea lui, ceea ce s-a și întâmplat la numai două luni după aceea. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și împotriva profetului Său a avut un preț. A fost o tristă confirmare a cuvintelor lui Ieremia.

De discutat: Uneori e mai bine să taci (cum a făcut Ieremia) decât să te aperi. De unde știm când e mai bine să tăcem și când e mai bine să vorbim?

3. APLICAȚIA

Conflictul dintre actele simbolice cu jugul de lemn și cel de fier este răscolitor, pentru că s-a finalizat cu moartea profetului mincinos. Aceasta ne vorbește despre consecințele răzvrătirii și nesupunerii. Avem nevoie să învățăm să ne supunem atunci când e timpul pentru supunere și să ne opunem atunci când e timpul pentru împotrivire.

Întrebări

1. Ce înseamnă pentru tine supunerea față de voința lui Dumnezeu?
2. Gândește-te la biserica voastră locală. Ce mesaj le transmiteți concetățenilor voștri? Coincide el cu mesajul lui Dumnezeu?

4. ACTIVITATE

Caută fagăduințe biblice sau mici citate care să încurajeze la supunere față de planurile lui Dumnezeu, scrie-le pe cartonașe și oferă-le membrilor grupei sau adu numai cartonașele și propune ca fiecare să pregătească câte două și să le ofere unor persoane care au nevoie de încurajare.

Întrebări recapitulative

1. Care sunt acele lucruri ale unei vieți normale, pe care Domnul i le-a interzis lui Ieremia? De ce unii oameni, care au o chemare specială de la Dumnezeu, nu pot duce o viață normală, ca toți ceilalți? Tu ai putea să fii un asemenea om? De ce?
2. Cum i-a cerut Domnul lui Ieremia să illustreze ocupația babiloniană? Ce dovezi ale oprimirii vezi în lumea de azi? Este întotdeauna oprirea unor persoane sau populații o pedeapsă divină?
3. Cărui fapt se datora confuzia poporului în fața mesajelor contradictorii ale lui Ieremia și Hanania? De ce trebuie să fim foarte circumspecți față de unii „predicatori ai harului”?
4. Care era semnificația gestului lui Hanania de a sfărâma jugul lui Ieremia și pe cine a crezut poporul? De ce, adesea, o situație complicată se înrăutățește și mai mult prin încăpățânarea și refuzul nostru de a asculta și de a admite anumite pierderi?
5. Cum a calificat Domnul solia lui Hanania și ce indicii avem că asemenea amăgiri se vor reedita la sfârșit? Ce minciuni circulă în societatea și cultura contemporană și cum ne putem proteja de ele?

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Studiul 9

Biblia: Numeri 8–14

1. Care era regula pentru cei care nu puteau serba Paștele dintr-un motiv întemeiat?
2. Ce a răspuns Moise când Iosua i-a cerut să-i oprească pe Eldad și Medad să proorocească?
3. Ce a făcut poporul în timp ce Maria era izolată în afara taberei?
4. Ce argumente au adus Iosua și Caleb în favoarea cuceririi țării?

Cartea *Viața lui Iisus*, capitolul 48

5. Ce anume este necesar în tratarea rănilor sufletului?

VEȘTI MISIONARE

3 octombrie

1. O carieră foarte satisfăcătoare (1)

Harry și Alex* lucrau ca paznici în Malawi. Stăteau de vorbă deseori ca să scape de plictiseală. Într-o noapte, Alex i-a spus:

- Am o idee! Noi am putea să câștigăm niște bani în plus!
- Ce idee? Întrebă Harry curios.

- Am putea folosi armele într-o mică afacere, zise Alex. Bogații au mai mult decât le trebuie, iar noi avem prea puțin. Am putea lua câte ceva de la ei ca să echilibrăm balanța!

Harry a ezitat la început, dar, în final, a acceptat. Au spart locuința unei familii bogate și au furat bani și tot ce puteau duce. După câteva zile, au mai jefuit și alte locuințe. Însă, într-o noapte, au fost prinși. În timp ce se afla în închisoare, Harry și-a dat seama de gravitatea faptelor lui. Amândoi fuseseră condamnați la opt ani de muncă silnică într-o închisoare de maximă securitate, dar au fost trimiși în centre de detenție diferite.

Oricum, Harry era hotărât să evadeze. Avea imprimată pe cămașă perioada detenției. Într-o zi, a mituit un alt deținut să facă schimb de cămașă cu el pentru că avea o perioadă de detenție mai mică.

Datorită cămășii noi, a primit de lucru în grădina închisorii unde nu era atât de bine păzit. A observat că, în fiecare după-amiază, gardianul înarmat moțăia. Într-o zi, în timp ce gardianul căsca, Harry și-a aruncat sapa și a luat-o la fugă. Odată cu el au luat-o la fugă și ceilalți deținuți.

Gardienii au reușit să-i prindă pe toți, cu excepția lui Harry, care se ascunsese printre niște stânci. La lăsarea întunericului, au abandonat căutările și s-au întors în închisoare. Harry a ieșit din ascunzătoare și a scăpat neprins.

Apoi și-a găsit un loc de muncă și, timp de optsprezece luni, și-a văzut de treabă și nu a mai intrat în conflict cu legea. Dar, într-o zi, când a ajuns în stația de autobuz, a fost prins de poliție și dus înapoi la închisoare. Acum, perioada de detenție se prelungise la zece ani.

Spre uimirea lui, în celula în care a fost repartizat l-a găsit pe Alex, fostul lui prieten de hoții.

– Hei, am o idee! i-a zis Alex după o vreme.

– Ce idee mai ai? îl întreabă Harry, amintindu-și de zilele de odinioară.

Fiindcă zidurile închisorii erau din chirpici și erau acoperite cu un strat gros de ciment, cei doi s-au gândit să sape un mic culoar și să evadeze. În trei zile, culoarul era gata. Au așteptat până când s-a făcut întuneric și apoi s-au strecurat afară.

Era liniște deplină, dar, în timp ce se cățarau pe zidul exterior, au fost observați de un gardian care a dat imediat alarma. Gardienii au pornit în urmărirea lor, dar ei erau deja departe.

Ajunși la șosea, au oprit o mașină, l-au scos pe șofer în drum și i-au luat mașina. S-au dus în oraș și au vândut mașina piesă cu piesă. O persoană a devenit suspicioasă și i-a denunțat la poliție. Alex a scăpat, dar Harry a fost prins. De data aceasta, a fost trimis într-un centru de detenție mic, în care putea fi urmărit îndeaproape.

(Va continua.)

*Alex este un pseudonim.

10 octombrie

2. O carieră foarte satisfăcătoare (2)

Câțiva creștini veneau săptămânal în vizită la închisoarea în care se afla Harry, ca să-i învețe pe deținuți despre Dumnezeu. Unul dintre ei l-a invitat pe Harry să li se alăture. El a acceptat, dar, în timpul întâlnirilor, mintea lui era ocupată tot timpul cu găsirea unei metode de evadare. Cineva i-a dat cartea *Tragedia veacurilor*. A citit-o, dar avea convingerea că, la câte delictе săvârșise, nu prezenta interes pentru Dumnezeu.

De multe ori, noaptea, unii deținuți cântau și se rugau împreună din celulele lor. Odată, cuvintele unui imn al lor i-au atins inima. „Am ră-tăcit departe de Dumnezeu, dar acum mă întorc acasă”, cântau ei. L-au năpădit lacrimile și a început să suspine. La fel s-a întâmplat și după

alte câteva zile. Atunci și-a dat seama că Dumnezeu îl chema acasă, iar el nu putea spune „nu”.

Harry a ezitat să se alăture unei anumite grupări religioase, pentru că nu știa care dintre ele susțineau adevărul biblic. A început să le studieze. A învățat și limba arabă ca să poată citi Coranul. Totuși nicio religie nu îl satisfăcea.

Apoi și-a adus aminte de cartea pe care o primise și a început să o recitească. De data aceasta, și-a dat seama că în ea se găsea adevărul.

S-a alăturat apoi grupei de studiu biblic condus de adventiști. S-a înscris la clasa de botez și a început să se pregătească. Însă, din nefericire, nu i s-a permis să iasă din închisoare ca să se boteze, din cauza evadărilor anterioare.

După o lună, a fost transferat la prima închisoare din care evadase. Gardienii l-au recunoscut imediat. Unii dintre ei auziseră că se schimbase și îl urmăreau să vadă dacă era adevărat. Chiar i-au mituit pe niște deținuți ca să-l spioneze!

Harry a fost foarte bucuros când a aflat că adventiștii susțineau serviciile divine și în acea închisoare. Li s-a alăturat și a continuat să studieze seminarul „Vocea profeției”, pe care îl începuse cu câteva luni mai înainte. În final, i s-a permis să se boteze.

Le-a scris rudelor lui și le-a anunțat că își predase viața lui Dumnezeu. Acestea l-au vizitat și s-au mirat cât de mult se schimbase. Harry le-a propus să se roage împreună, iar gardienii și-au plecat și ei capul în semn de respect. Ba chiar i-au dat voie să rămână singur cu mama lui, știind că nu mai avea intenția să evadeze!

Harry s-a dedicat lucrării în închisori din interior. Organiza întâlniri, înscria deținuți la cursurile „Vocea profeției” și le oferea cărți de Ellen G. White. Până la eliberarea din închisoare, grupul de adventiști de acolo a crescut până la aproape o sută de persoane.

Când a ajuns acasă, a început să lucreze ca evanghelist cu literatura. Îi place mult să le vorbească altora despre credința lui și să-i conducă la Dumnezeu.

„Conducerea sufletelor la Isus este o carieră nouă și satisfăcătoare pentru mine, cu mult mai bună decât cea care m-a adus la închisoare!” mărturisește el.

Harry Mitengo trăiește în Liwonde, Malawi.

3. Răspunsul surprinzător

Câțiva adventiști din Malawi au luat decizia să organizeze o evanghelizare. În prima seară, au fost dezamăgiți pentru că au venit puțini oameni. Deși s-au rugat, nu au avut decât cel mult treizeci de participanți. Unii au sugerat ca întâlnirile să fie anulate, dar vorbitorul nu a fost de acord.

– Dacă ne vom ruga serios, a spus el, Dumnezeu va face o minune.

În seara următoare, au venit aceleași treizeci de persoane. Au cântat și s-au rugat împreună și apoi s-a ridicat vorbitorul. Deodată, în timpul prezentării, cuvintele lui au fost acoperite de bățai din palme și de strigătele unei mulțimi de afară.

Zgomotul creștea pe măsură ce mulțimea se apropia, având în frunte un nyau – un închinător la spirite, îmbrăcat în fuste foșnitoare din ierburi și zdrențe și purtând pe cap o mască bogat împodobită. Probabil că mergeau cu toții spre cimitir.

Când alaiul a ajuns în dreptul lor, vraciul s-a oprit din dansul lui și s-a uitat la vorbitor. Mulțimea s-a oprit și ea. Nyau a rămas nemișcat, rezemat de un perete și dădea impresia că vrea să-l asculte pe evanghelist. Oamenii au făcut liniște, iar vorbitorul și-a reluat prezentarea.

Nyau a ascultat atent până la sfârșit. Cineva a estimat că, odată cu el, au ascultat predica alte două sute de persoane! Vorbitorul și-a continuat cu emoție prezentarea despre visul lui Nebucadnețar din Daniel, capitolul 2. După rugăciunea de închidere, nyau și alaiul său și-au continuat drumul spre cimitir.

În seara următoare, întâlnirea a început cu aceleași treizeci de persoane, dar, pe parcurs, s-au alăturat tot mai mulți oameni. A venit chiar și nyau, cu masca și fustele lui foșnitoare! De data aceea, nu a mai rămas afară, ci a intrat și a luat loc. Și cei care îl urmau au luat loc. Vorbitorul nu și-a dat seama dacă era același nyau din seara precedentă, dar i-a recunoscut pe mulți dintre cei care erau cu el. Au mai venit și alți vizitatori, curioși să afle ce anume îl determinase pe nyau să participe. În ocazia aceea, au venit aproape optzeci de persoane!

Numărul participanților a continuat să crească. După câteva seri, vorbitorul i-a invitat să-L primească pe Isus ca Mântuitor și nouăzeci și cinci de persoane au răspuns „da” și au solicitat studii biblice.

În seara următoare, au venit aproape două sute de oameni, inclusiv alți doi nyau, îmbrăcați în haine zdrențuite și purtând ramuri de copac ca să-și acopere fața. Cu ocazia aceea, alte cincizeci de persoane au răspuns la apelul de a-L primi pe Isus. Evanghelizarea s-a încheiat cu o clasă de botez. La final, s-au botezat o sută patruzeci și cinci de persoane. Printre ele s-a aflat și acel nyau care a întrerupt întâlnirea în prima seară. El a continuat să-I fie credincios lui Isus.

Astăzi, adventiștii care s-au rugat și au lucrat în acea zonă se închină într-o biserică mai mare, fiindcă biserica de dinainte devenise neîncăpătoare pentru noii membri și pentru vizitatorii interesați de mesajul care i-a atras pe închinătorii Diavolului la închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Willan Mkandawire, cel care relatează experiența, este lucrător laic în Lilongwe, Malawi.

24 octombrie

4. Nimic altceva decât credință (1)

John a avut de mic convingerea că Dumnezeu îl cheamă să fie pastor. A încercat să ignore chemarea sau să o evite, dar nu a reușit.

În Zimbabwe, studenților le este aproape imposibil să-și găsească un loc de muncă. De aceea, când s-a înscris la Universitatea Solusi, John a fost nevoit să se bazeze pe mama lui pentru achitarea taxelor.

Fiindcă îndrăgește lucrarea de evanghelizare, John a susținut mai multe programe de evanghelizare în vacanțe. Astfel, într-o vacanță, a susținut evanghelizări scurte în mai multe biserici și, spre marea lui bucurie, o sută de persoane s-au predat lui Hristos!

Când s-a întors acasă, se aștepta ca taxele să fie plătite deja, dar nu erau. Mama i-a explicat că nu reușea să mai facă vânzare.

– Cred că trebuie să amâni un semestru, i-a spus ea necăjită.

- Stai liniștită! a încurajat-o John. Dumnezeu m-a chemat la slujirea pastorală și tot El mă va ajuta să plătesc taxele!

John și-a făcut bagajul, și-a luat la revedere de la mama lui și s-a urcat în autobuzul care ducea la Solusi, deși știa că, odată ajuns acolo, nu avea cu ce să-și cumpere bilet de întoarcere. Nu avea cu el decât credința!

Ajuns la universitate, a rămas peste noapte în camera unui prieten, fiindcă perioada de înscriere se încheiase deja. A doua zi, l-a căutat pe pedagogul căminului de băieți ca să-i ceară o cameră. La început, pedagogul nu a fost dispus să-i dea pentru că nu plătise taxa, dar, fiindcă îl cunoștea, a acceptat.

- Uite cheia, i-a spus el. Dar, dacă nu-mi aduci până mâine la ora 5 după-amiază dovada că ai plătit taxa, va trebui să pleci!

John i-a mulțumit și și-a așezat lucrurile în cameră. Înainte să despacheteze, a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Îți mulțumesc pentru timpul pe care-l pot petrece în această cameră. Dacă nu Te vei îngriji de taxă, mâine va trebui să plec. Deci depinde de Tine! Îți mulțumesc, Doamne! Amin.”

John aflase că sora Jeremy, o evanghelistă, susținea întâlniri de evanghelizare în campus. S-a gândit să-i facă o vizită.

- Ai plătit taxa? l-a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el cu franchețe. Mama nu are bani. Am venit la dumneavoastră ca să ne rugăm împreună.

- Hai să-I cerem bani lui Dumnezeu! l-a îndemnat ea. Să-I mulțumim că-ți dă banii de care ai nevoie.

Au îngenuncheat amândoi și sora Jeremy l-a mulțumit Domnului pentru banii pe care nu-i primise încă.

Banii nu au venit în ziua aceea. În timp ce se plimba prin campus, câțiva prieteni l-au întrebat ce face. John nu le-a povestit ce problemă avea, dar le-a spus zâmbind:

- Sunt foarte bine. Dumnezeu Se ocupă de toate!

O fată din campus cunoștea situația lui și i-a sugerat să renunțe. El i-a răspuns cu încredere:

- Nu încerca să mă descurajezi. Dumnezeu îmi va purta de grijă.

Însă ziua a trecut și nimic nu s-a întâmplat. John și-a așezat din nou cazul în mâinile Domnului și s-a dus la culcare.

(Va continua.)

5. Nimic altceva decât credință (2)

A doua zi de dimineață, John a participat la devoționalul organizat în campus. Sora Jeremy îl conducea și a întrebat dacă dorea cineva să se roage pentru toți studenții. S-a oferit John. S-a rugat cu voce tare pentru studenții care aveau diferite nevoi, iar în gând s-a rugat și pentru el.

După câteva ore, s-a întâlnit cu un prieten.

– Ce mai faci? I-a întrebat acesta. Ești bine?

– Da, a răspuns John. Sunt bine. Dumnezeu are grijă.

– Ce mai face mama ta?

– E bine și ea, a răspuns el, apoi, fără să-și dea seama, a adăugat: E îngrijorată că nu-mi pot plăti taxa.

– De cât ai nevoie?

John avea nevoie de 50 000 de dolari zimbabwieni ca să se înscrie. Prietenul lui a scos imediat din buzunar câteva bancnote și i le-a întins. Erau bancnote botswaneze care valorau în total 23 000 de dolari zimbabwieni. John i-a mulțumit fericit și i-a acceptat. „Bine, Doamne”, și-a spus el în gând, „cum să schimb acum aceste bancnote în așa fel încât să am suficienți bani pentru taxa de înscriere?”

În numai câteva minute, a reușit să schimbe bancnotele, obținând jumătate din suma necesară. S-a grăbit apoi să-i dea mamei lui un telefon ca să o anunțe că Dumnezeu făcuse deja o jumătate de minune.

– Mamă, i-a spus el apoi, poți, te rog, să o trimiți la bancă pe Mercy [sora lui John] ca să depună 25 000 de dolari [zimbabwieni]?

– John, știi că nu am atâția bani!

– Trimite-o pe Mercy în oraș, i-a spus el, pentru că Dumnezeu ne va da banii ăștia.

Mama lui era încurcată, dar nu i s-a opus. Dacă el avea o credință atât de puternică, ea nu a îndrăznit să se îndoiască. A rugat-o pe Mercy să plece la oraș și să aștepte acolo ca Dumnezeu să-i dea banii pentru John.

În acest timp, John s-a dus în oraș să depună în contul Universității Solusi cei 25 000 de dolari primiți. Când a ajuns în oraș, a sunat-o iar pe mama lui.

– Și eu am încercat să dau de tine! i-a spus ea. Mercy s-a întâlnit cu un prieten de-al tău care îți promisese bani pentru alimente. Dar, fiindcă tu erai deja plecat, a rugat-o pe ea să-i depună în contul tău. Când a auzit de cât ai nevoie, și-a dat seama că era mai mult decât plănuise să dea, dar când a deschis portofelul, a văzut că avea în el mai mult de 25 000 de dolari. Atunci, i-a dat banii de care aveai nevoie. Spune-ne acum numărul contului ca să-i depunem!

Ochii lui John s-au umplut cu lacrimi când a auzit ce frumos i-a răspuns Dumnezeu la rugăciune. I-a dictat numărul contului și i-a mulțumit ei și surorii lui pentru că au contribuit la împlinirea miracolului.

S-a întors repede la școală și a ajuns cu numai câteva minute înainte de închiderea casieriei. Avea inima ușoară și parcă plutea când se gândea că Dumnezeu făcuse o nouă minune pentru un tânăr care nu avea nimic altceva decât credință!

La Universitatea Solusi studiază peste 1 000 de studenți. Mulți dintre ei au ajuns acolo la fel ca John, prin credință. Campusul se extinde și este nevoie de mai mult spațiu în cantină. Vă mulțumim pentru darurile pe care le veți aduce în Sabatul al Treisprezecelea pentru lucrarea de acolo!

*John Mavesere era student la Teologie la Universitatea Solusi din Zimbabwe când a fost scrisă această experiență.
El îi slujește acum Domnului în patria lui.*

7 noiembrie

6. O perspectivă mai amplă (1)

N-am avut niciodată în plan să devin creștin. L-am cunoscut pe Dumnezeu la un liceu de stat cu internat. De fapt, am cunoscut o fată cu care mi-am dorit să fiu prieten. Mi-am făcut curaj s-o invit în oraș și m-am dus la sala de lectură ca s-o conving să iasă cu mine. Știam că era creștină, dar lucrul acesta nu mă deranja. Am găsit-o citind o broșură. Am luat loc lângă ea și am întrebat-o despre ce citea. Ea mi-a oferit o broșură, iar eu m-am prefăcut că citeam, ca s-o impresionez. Am invitat-o să iasă în oraș cu mine, dar ea a refuzat politicos și mi-a spus că

puteam să păstrez broșura. În seara aceea, mi-am luat timp s-o citesc. Era un studiu despre iad din seminarul „Vocea profeției”. M-am tulburat mult și nu am dormit bine în noaptea aceea.

Mi se întâmpla des să încalc regulamentul școlii și să intru în bucluc. Într-o sâmbătă dimineață, a doua zi după ce o invitaseam pe această fată să iasă cu mine, m-am dus la administrație ca să văd dacă eram pe lista elevilor sancționați.

În timp ce citeam lista, a venit la mine un băiat și m-a invitat la un serviciu religios care avea loc atunci în amfiteatru. Nu-mi dau seama cum de-am acceptat invitația lui, pentru că nu mai intrasem într-o biserică de zece ani și nu eram interesat de religie. Am traversat campusul împreună și am intrat în amfiteatru. Nu știam că fata căreia îi propuseseam să iasă cu mine cu o zi înainte era adventistă.

Mai departe s-a întâmplat ceva foarte straniu. Aveam în buzunar doi dolari pe care intenționeam să-i cheltuiesc pe băutură în seara aceea. Totuși, când a trecut coșul pentru daruri prin dreptul meu, m-am trezit că am dat și eu tot ce aveam. Mai târziu, mi-am dat seama că faptul acesta m-a ferit de băutură în weekedul acela.

Am aflat apoi că elevii care se strâneau acolo făceau mai mult decât să se roage și să cânte. Aveau un program pentru exploratori foarte bine pus la punct. M-am interesat de programul lor și am rămas și după-amiază ca să-i văd ce făceau. Sâmbăta următoare m-am înscris și eu în Clubul Exploratorilor. Toți au rămas foarte mirați.

Trebuie să știți că eu nu am acceptat invitația de a merge la biserică pentru că fata care-mi plăcea era adventistă, dar m-am bucurat când am văzut-o acolo. Ea s-a apropiat de mine și m-a ajutat să mă simt bine la biserică. Însă nu a acceptat să iasă cu mine.

Din prima zi în care am intrat în biserică, am decis să nu mai fumez și să nu mai beau. Îi mulțumesc Domnului că de atunci nu am mai consumat niciodată alcool și nu am mai fumat! Am încetat să mă mai văd cu vechii mei prieteni, iar ei mi-au făcut probleme din cauza interesului meu pentru religie. Au insistat să merg cu ei și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să mă câștige înapoi. Dar eu am refuzat. Mi-am făcut noi prieteni la biserică și, după câteva luni, mi-am predat viața lui Hristos și am primit botezul. Aveam șaptesprezece ani la data aceea.

(Va continua.)

7. O perspectivă mai amplă (2)

După absolvirea liceului, am lucrat ca evanghelist cu literatură trei ani. Într-o zi, am făcut o vizită la un spital și am zărit o persoană care îmi părea cunoscută – era unul dintre foștii mei tovarăși de pahar, un prieten din copilărie, dar l-am recunoscut cu greu. Era bolnav de tuberculoză și de SIDA și era pe moarte. Am fost șocat să-l văd zăcând acolo inconștient. Era prea târziu să-i vorbesc despre Hristos. M-a urmărit o vreme gândul că, dacă m-aș fi împotrivit chemării lui Dumnezeu, aș fi putut ajunge la fel ca el. După câteva zile, vechiul meu prieten a murit. Experiența aceasta mi-a adâncit convingerea despre importanța de a răspunde chemării divine oricând și oriunde. Respingerea ei poate însemna moarte.

Planul meu era să lucrez toată viața ca evanghelist cu literatură. Până la urmă, foaia tipărită mă ajutase să-L cunosc pe Hristos! Însă Conferința locală m-a solicitat să păstoresc trei biserici. Nu aveam pregătire pastorală și nici nu-mi trecuse vreodată prin minte că aș putea face o astfel de lucrare. Mi-a fost greu să iau o decizie pentru că nu se potriveau deloc cu direcția în care credeam eu că mă conducea Dumnezeu. În final, am acceptat.

După câțiva ani de lucrare, Conferința m-a îndemnat să mă înscriu la Universitatea Solusi. M-am înscris, iar în vacanțe am susținut întâlniri de evanghelizare oriunde eram solicitat. S-a răspândit vestea că eram dispus să lucrez și am primit mai multe invitații. Am descoperit că îmi plăcea foarte mult acest tip de lucrare.

În timpul unei prezentări, vorbitorul ne-a provocat să ne lărgim perspectiva despre modul în care ne poate folosi Dumnezeu în lucrarea Sa.

– Nu vă puneți limite, spunea el, și nu-I puneți limite lui Dumnezeu.

Cuvintele acestea au fost provocatoare pentru mine. Cum îmi puteam lărgi mai mult perspectiva despre ceea ce aștepta Dumnezeu de la mine? El făcuse deja cu mult mai mult decât mă gândisem vreodată că ar fi posibil!

După câteva luni, am fost solicitat să susțin o campanie de evanghelizare în Africa de Sud. Când am verificat calendarul, mi-am dat seama că perioada stabilită cădea exact în sesiunea de examene. Nu le-am vorbit celor din Africa de Sud despre problema mea, pentru că

mă rugasem ca Dumnezeu să-mi extindă teritoriul, dar am postit și m-am rugat ca El să facă posibilă plecarea. Eram convins că va găsi o cale. Nici perioada de desfășurare a evanghelizării și nici sesiunea nu aveau cum să fie devansate. Dar Dumnezeu a lucrat pentru mine și am aflat că sesiunea a fost amânată cu o săptămână. Ce bucurie că puteam să slujesc în Africa de Sud și să susțin examenele fără probleme!

Evanghelizarea a fost o experiență binecuvântată. Nouăsprezece persoane și-au predat viața lui Dumnezeu. Cât de adevărat este că Dumnezeu mi-a extins teritoriul, mi-a lărgit perspectiva și a transformat un păcătos într-un instrument al puterii Sale!

Moses Muyunda și-a încheiat studiile de teologie și slujește acum ca pastor hirotonit în Zambia.

21 noiembrie

8. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (1)

Wesley Banda păstora câteva comunități de țară în Malawi. El locuia împreună cu familia lui într-o casă cu două camere. În zonă nu exista energie electrică, iar soția lui pregătea hrana la un foc făcut afară.

Într-o seară, după cină, doamna Banda s-a întors la focul din curte ca să pregătească pentru a doua zi de dimineață *sadza*, o mâncare tradițională din porumb. Soțul ei era în camera din față și citea. Copiii stăteau liniștiți în casă și așteptau timpul pentru altar. Doar micul Joshua, în vârstă de cinci ani, adormise pe covor, la picioarele tatălui său.

Când pastorul Banda a aprins lampa cu parafină, singura lor sursă de lumină, a observat că flacăra sfârâia. Combustibilul se consuma rapid. A luat parafină și a umplut din nou rezervorul. Nu știa că era amestecată cu puțină gazolină. În timp ce o turna în rezervor, vaporii de gazolină s-au aprins și lampa a explodat în mâinile lui.

Instinctiv, pastorul Banda a aruncat lampa în colțul celălalt al camerei, dar hainele i-au luat foc. Soția lui a auzit explozia și când a ridicat privirea, soțul ei ieșea din casă cu hainele în flăcări. A aruncat imediat pe hainele lui un vas cu apă în timp ce el se tăvălea pe pământ. În scurt timp, focul a fost stins.

Copiii au ieșit din casă țipând: „Foc! Foc!” Focul cuprinsese camera din față. În agitația momentului, nimeni n-a observat că micuțul Joshua lipsea. După câteva clipe, doamna Banda a întors privirea spre ușa ca-

sei și l-a văzut pe băiat ieșind târâș din casă cu hainele de pe el arzând. A scos un țipăt, l-a luat în brațe și l-a afundat într-un vas cu apă. Focul s-a stins cu un sfârâit, dar micuțul Joshua avea arsuri serioase.

Vecinii au ieșit din case alarmați. S-au grăbit să ajute la stingerea incendiului, dar casa și bunurile din ea au fost distruse în cea mai mare parte.

În sat nu exista nici clinică și nici spital. Un vecin s-a dus în grabă acasă la un fermier care avea mașină. A bătut cu putere la poartă și l-a implorat să dea ajutor. El s-a suit imediat în mașină ca să-i ducă pe cei din familia Banda la spital. Aproape de miezul nopții, au ajuns la urgențe. Trecuseră patru ore de la explozie.

Când au văzut arsurile suferite de pastor și de băiat, medicii au dat din cap îngrijorați. Amândoi aveau arsuri grave, dar Joshua era cel mai afectat – avea arsuri întinse pe picioare, pe abdomen și pe piept și acestea îi provocau mari dureri. În timp ce îl tratau, ei încercau să-i pregătească pe părinți pentru eventualitatea că băiatul nu avea să supraviețuiască.

– Facem tot ce putem pentru fiul dumneavoastră, a spus medicul, încercând să-i menajeze, dar are arsuri atât de grave, că ar fi mai bine pentru el să moară.

– Nu! i-a răspuns doamna Banda pe un ton ferm. Dumnezeu i-a salvat viața. Dumnezeu voastră faceți ce trebuie să faceți, dar Dumnezeu îmi va salva copilul.

(Va continua.)

28 noiembrie

9. Mâna salvatoare a lui Dumnezeu (2)

Tratarea rănilor a fost aproape la fel de dureroasă ca arsurile. Asistentele le desfăceau bandajele în fiecare zi, înmuindu-le cu apă sărată. Pe urmă curățau cu blândețe arsura, ca să îndepărteze pielea moartă, prevenind astfel infecția. Asistentele au învățat-o pe doamna Banda să spele rănilor și să aplice tratamentul. Ea a rămas cu soțul și cu fiul ei în spital ca să le pregătească mâncare și să ajute la îngrijirea lor.

După două luni de zile, pastorul Banda a simțit că nu mai putea să stea la spital. Mușchii îi erau slăbiți și se deplasa greu, dar era îngrijorat de membrii bisericii.

După plecarea lui, soția și băiatul au rămas internați încă patru luni. Doamna Banda îi vorbea duios copilului în timp ce-i curăța și-i trata rănilor. Prezența ei i-a făcut bine băiatului și i-a dat speranță.

Separarea aceasta de câteva luni a fost grea pentru familie. Nu s-au putut vedea în tot acest timp, dar s-au rugat unii pentru alții.

Au trecut șase luni și Joshua a fost transferat la un spital de recuperare, unde timp de trei luni a făcut fizioterapie. Nu putea să meargă singur, dar a învățat să se deplaseze cu un cadru. Doamna Banda a început să se adapteze la noua rutină de terapie zilnică. Îi ținea picioarele în apă caldă, apoi îi întindea mușchii de la picioare. Era dureros, dar l-a încurajat să nu mai plângă și să cânte.

În cele din urmă, Joshua s-a întors acasă, dar mama a continuat să-l trateze și l-a îndemnat să meargă pe jos. Când îi vedea pe prietenii lui că se jucau afară, își dorea să iasă cu ei. După un an de zile de recuperare și terapie, a putut să meargă singur fără ajutor.

Și recuperarea pastorului Banda a durat mult. Mușchii de la picioare, care fuseseră afectați, nu îi mai permiteau să meargă cu bicicleta. Din acest motiv, deplasarea de la o biserică la alta îi era mult îngreunată. Cu toate acestea, bisericile lui au continuat să crească atât ca număr de membri, cât și în credință.

Pastorul Banda are convingerea că Dumnezeu a fost lângă fiecare dintre ei în acest necaz, oferindu-le încurajare, binecuvântare și vindecare.

– Dumnezeu ne-a binecuvântat chiar și în ceasul cel mai greu, ne spune el. După accident, când mi-am reluat slujirea ca pastor, biserica a prosperat și mai mult și au venit la credință mai mulți oameni.

Și doamna Banda este recunoscătoare pentru binecuvântările lui Dumnezeu din această perioadă dificilă.

– Îți mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a salvat soțul și copilul, ne spune ea. Din experiența aceasta am învățat că este important să-mi iau mai mult timp pentru familie, spune ea. Am remarcat calitățile deosebite ale lui Joshua în timpul pe care l-am petrecut în spital. Spre exemplu, nu mi-am dat seama că are un talent deosebit la cântat decât atunci când l-am auzit cântând pe patul de spital. În perioada internării am devenit foarte buni prieteni unul cu altul și cu Dumnezeu.

Wesley Banda a studiat la Universitatea Solusi din Zimbabwe, iar acum lucrează ca pastor hirotonit în Malawi. Și soția lui, Oliva Banda, a participat la câteva cursuri când au stat în campus.

10. Strigătul deșertului Kalahari (1)

Valurile de căldură dansau deasupra nisipurilor fierbinți. Un boșiman negru și mic de statură se îndrepta cu pas hotărât spre răsărit, traversând marele deșert Kalahari, și își ridica mereu privirea spre micul nor cenușiu de pe cer. Sekoba urma instrucțiunile pe care le primise într-un vis. Un înger îi spusese să caute un om pe nume William, care avea să-l învețe despre Dumnezeu adevărat.

Asemenea înțelepților care au urmat o stea, Sekoba a urmat norul până când s-a oprit deasupra unui sat. Le-a spus localnicilor despre visul lui, dar ei l-au luat în râs. În noaptea aceea, îngerul i s-a arătat din nou și i-a spus să-și continue drumul spre răsărit. După ce a călătorit prin deșert o lună, l-a găsit pe pastorul William Moyo, care, la rândul său, fusese pregătit printr-un vis pentru venirea acestui om.

Pastorul l-a învățat pe Sekoba timp de mai multe săptămâni. Boșimanul i-a povestit despre modul minunat cum îl călăuzise Dumnezeu până atunci. În tinerețe, avusese o convingere interioară că trebuia să învețe să citească și să scrie, așa că acum putea să citească singur din Biblia pastorului. Cu câțiva ani în urmă, când se aflau într-o zonă în care leii le omorau vitele, a avut convingerea că o putere superioară îi stăpânea pe lei. El s-a rugat acestei puteri, iar leii au plecat. Când a aflat despre creștinism și a început să-L caute pe Dumnezeu cu ardoare, un înger i s-a arătat în vis și l-a condus la pastorul William.

După ce a aflat despre vestea bună a mântuirii, Sekoba l-a luat pe pastorul William cu el ca să le vorbească și membrilor familiei lui despre Dumnezeu și să-i pregătească pentru botez. În acest fel, cu ocazia unei adunări de tabără din 1948, primii convertiți dintre boșimani au intrat în apa botezului.

Boșimani sunt niște oameni scunzi, cu o înălțime medie de 1,50 m, care rătăcesc în grupuri mici, vânând și culegând fructe sălbatice. Ei sunt un popor nomad care a învățat să supraviețuiască în zona deșertică dificilă din Botswana.

Clima Botswanei este în general uscată. În deșertul Kalahari, situat în sud-vestul țării, precipitațiile medii anuale sunt foarte scăzute: sub 230 mm. Timp de mulți ani, ei au avut contact cu adventiștii de ziua a șaptea prin medicii devotați de la Spitalul Kanye. Săptămâna următoare, dr. K. Seligman ne va relata o întâmplare adevărată. (*Va continua.*)

12 decembrie

11. Strigătul deșertului Kalahari (2)

Razele fierbinți ale soarelui se revărsau necruțătoare peste bărbatul scund care înainta tiptil, cu arcul în mâini. După trupul slab și plin de zbârcituri, dădea impresia că ar avea în jur de șaptezeci de ani, dar el era obișnuit cu lipsa de apă și hrană și avea reflexe vii.

Purtând cu el înțelepciunea acumulată de strămoșii lui, se apropia încet de mica turmă de căpriori care pășteau. Când a ajuns destul de aproape, și-a potrivit săgeata otrăvită în arc, a ochit și a tras. Ținta a fost lovită, dar, cum pielea căpriorului era tare, săgeata nu a pătruns adânc. Căpriorul s-a uitat în jur și l-a atacat pe boșiman, luându-l în coarne și scuturându-l cu putere până când l-a sfârtecat și i-a tăvălit intestinele prin nisip și pietriș. După plecarea căpriorului, omul s-a ridicat cu greu în picioare și, ținându-și măruntaiele strâns, a plecat să ceară ajutor la singurul spital pe care îl știa: spitalul adventist aflat la câțiva kilometri depărtare!

Când a ajuns la spital, era la un pas de a-și pierde cunoștința. Îngrozite, cadrele medicale l-au transportat imediat la sala de operații, uimite de puterea lui de rezistență. Chirurgul s-a rugat fierbinte în timp i-a curățat intestinele, le-a așezat înapoi în cavitatea abdominală și a cusut rana. Știa că numai Dumnezeu putea să-l vindece.

După o îngrijire medicală atentă și multă rugăciune, boșimanul s-a vindecat și s-a întors la familia lui, fără să dea vreun semn că ar fi cunoscut dragostea lui Dumnezeu pe parcursul internării.

După câteva luni, un bărbat scund cu o cicatrice mare pe abdomen a adus la spital un șir de mărgele lung de peste un metru, lucrat cu minuțiozitate cu unelte primitive, ca semn al recunoștinței sale pentru medicul care îl salvase.

O parte din darurile care se vor strânge la colecta din Sabatul al Treisprezecelea va ajuta la construirea unei școli primare adventiste în Botswana. Vă rugăm, faceți planuri ca să aduceți un dar generos în Sabatul al Treisprezecelea!

Dr. K. Seligman este medic în Gaborone, Botswana.

12. Toate lucrează împreună spre binele nostru

Ca mulți alți tineri africani, Siyoka migrase din satul natal într-un oraș, în căutarea unui loc de muncă. Stătea în gazdă la niște rude și trimitea tot ce putea acasă, la mama lui, rămasă văduvă, și la cei doi frați ai lui mai mici.

Primul lucru care l-a atras la prezentările susținute de pastorul Mbena a fost muzica. Iar când a aflat despre Isus, s-a gândit mult timp ce frumos ar fi să meargă la cer împreună cu El. Se gândea cum va fi în paradis, când nu-i va mai fi foame și frică niciodată, și când nu va mai fi trist și singur.

La sfârșitul prezentărilor, Siyoka a decis să se întoarcă acasă și să meargă la școală pentru ca, într-o zi, să devină pastor. Prezbiterul local care a avut grijă de participanții la evanghelizare a crezut că tânărul și-a pierdut interesul pentru biserică după ce a părăsit orașul.

Ca să-și poată plăti taxele școlare, Siyoka muncea oriunde se putea, dar și în grădina familiei. Însă în anul acela nu a plouat.

Atunci au fost loviți de foamete. Mulți au murit și mulți alții, inclusiv Siyoka, s-au îmbolnăvit. Mama lui a fost disperată văzându-l că era pe moarte. A reușit să-l ducă la spitalul din orașul cel mai apropiat. Acolo l-a găsit pastorul Mbena, care venise să-i viziteze pe câțiva membri ai bisericii.

După ce i-a povestit ce i s-a întâmplat, Siyoka i-a spus cu glas pierdut, dar cu fața strălucitoare de bucurie:

– Dumnezeu este bun, pastore Mbena. El m-a ocrotit în timpul foametei și acum mă va ajuta să supraviețuiesc ca să-mi văd sătenii botezați. Veți veni în satul meu, nu-i așa?

– Da, Siyoka, trebuie să vin în satul tău și să țin o evanghelizare pentru ca oamenii să afle despre Isus, i-a răspuns pastorul cu afecțiune.

– Dar ei Îl cunosc deja pe Isus, frate pastor! l-a asigurat Siyoka. Douăzeci și cinci de persoane sunt pregătite deja pentru botez. Le-am spus tot ce am învățat la prezentările dumneavoastră și i-am învățat și cântările! M-am întâlnit cu ei în fiecare Sabat. Chiar și când foametea s-a înrăutățit ne-am rugat, iar Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. El m-a adus aici ca să vă găsesc pe dumneavoastră. Când veniți la noi?

Pastorului Mbena nu-i venea să creadă ce auzea. Băiatul acesta, care avusese atât de puțin timp la dispoziție ca să-L cunoască pe Dumnezeu, devenise predicator al Său! Când Siyoka s-a însămănătoșit, pastorul a mers până acasă la el. Le-a făcut vizite sătenilor și a descoperit că fu-

seseră bine învățați. Ce zi extraordinară a fost aceea când Siyoka și cei douăzeci și cinci de convertiți ai lui au primit botezul!

Experiența aceasta a fost consemnată de Charlotte Ishkanian.

26 decembrie

13. Acum este timpul!

Debora, o adventistă de ziua a șaptea, tânjea de dor după biserica ei. Se căsătorise cu un necredincios și se mutase împreună cu el într-o zonă unde nu exista nicio biserică adventistă.

După mai mulți ani, câțiva adventiști care se prezentau ca fiind Echipa „Acum este timpul” au hotărât să susțină o evanghelizare în zona aceea. În prima seară, soțul lui Debori se afla prin preajmă și a intrat. Cu toate că era amețit de băutură, și-a dat seama că prezentările erau conduse de membrii bisericii din care făcea parte soția lui și a început să strige:

– Unde ați fost până acum? Soția mea este adventistă și vă așteaptă de ani de zile să veniți!

Unul dintre organizatori l-a convins să iasă din sală ca să nu tulbure întâlnirea și, în final, i-a dat o Biblie pentru soția lui.

În noaptea aceea, Debora a visat că soțul ei îi aducea o Biblie. S-a trezit și se gândea la vis. Soțul ei nu ar fi dat nicidecum banii pe o Biblie.

Pe la ora 2 noaptea, a sosit și soțul ei și i-a dat Biblia, exact așa cum visase! Entuziasmată de acest semn al grijii lui Dumnezeu, nu a mai putut să doarmă și s-a ridicat din pat, dornică să afle unde se ținea evanghelizarea.

A aflat și a ajuns acolo devreme dimineața. I-a găsit pe predicatori și a studiat Biblia împreună cu ei plină de elan. A decis ca de atunci înainte să-I slujească fără nicio opreliște Dumnezeului care îi vorbise în vis.

Soțul ei era tolerant, dar părinții lui s-au supărat. I-au ars toate hainele, inclusiv pe cele pe care i le dăduseră membrii echipei de evanghelisti. Când au înțeles că Debora nu avea să renunțe la credința ei, au alungat-o din casă și au cumpărat altă soție pentru băiatul lor, dar, văzând că el nu era fericit, s-au domolit și au reprimat-o pe Debora ca noră.

Soțul ei s-a bucurat, dar nu a arătat niciun interes pentru religie. Totuși, pe măsură ce ea a căutat să-l mulțumească și să-i intre în voie, viața ei creștină frumoasă de ajutorare a semenilor l-a impresionat și a decis să devină adventist de ziua a șaptea. Astăzi, lucrează împreună cu Debora pentru a le vorbi altora despre dragostea lui Dumnezeu.

Debora și soțul ei trăiesc într-o țară din Africa.

OCTOMBRIE

1. J. Faptele ap. 4:13
 2. V. Deuteronomul 4:29
 s. a. B 18:55, CT 18:45, IS 18:48, MS 19:01,
 SM 19:07, DJ 19:05, AR 19:14

3. S. Matei 13:45,46
 s. a. B 18:54, CT 18:44, IS 18:46, MS 18:59,
 SM 19:05, DJ 19:03, AR 19:12

4. D. Filipeni 3:8
 5. L. 1 Corinteni 3:11
 6. M. 1 Corinteni 3:14,16
 7. M. Iacov 4:14,15
 8. J. Iov 28:28

9. V. Matei 19:29
 s. a. B 18:43, CT 18:33, IS 18:35, MS 18:47,
 SM 18:53, DJ 18:52, AR 19:00

10. S. Luca 11:4
 s. a. B 18:41, CT 18:31, IS 18:33, MS 18:45,
 SM 18:51, DJ 18:50, AR 18:59

11. D. Filipeni 3:12,13
 12. L. Tit 2:12
 13. M. Ioan 14:27
 14. M. 1 Ioan 2:15
 15. J. 1 Corinteni 1:30,31
 16. V. Eclesiastul 7:8

s. a. B 18:31, CT 18:21, IS 18:21, MS 18:34,
 SM 18:39, DJ 18:40, AR 18:48

17. S. 2 Timotei 1:8
 s. a. B 18:29, CT 18:19, IS 18:19, MS 18:32,
 SM 18:37, DJ 18:38, AR 18:46

18. D. Luca 17:21
 19. L. Efeseni 3:12
 20. M. Matei 9:9,13
 21. M. 1 Samuel 15:22
 22. J. 1 Corinteni 2:12
 23. V. Psalmii 92:4,5
 s. a. B 18:19, CT 18:09, IS 18:09, MS 18:22,
 SM 18:26, DJ 18:28, AR 18:35

24. S. Matei 25:7-9,13
 s. a. B 18:17, CT 18:08, IS 18:07, MS 18:20,
 SM 18:25, DJ 18:27, AR 18:34

25. D. 2 Petru 3:18
 26. L. Matei 7:13,14
 27. M. Proverbele 14:12
 28. M. Eclesiastul 2:11
 29. J. 1 Petru 1:8,9
 30. V. 1 Ioan 3:2
 s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:57, MS 17:10,
 SM 17:15, DJ 17:18, AR 17:24

31. S. Romani 12:18
 s. a. B 17:07, CT 16:57, IS 16:55, MS 17:09,
 SM 17:13, DJ 17:16, AR 17:23

NOIEMBRIE

1. D. Matei 11:29
 2. L. Filipeni 4:7
 3. M. Psalmii 30:11,12
 4. M. 2 Timotei 1:9
 5. J. Efeseni 6:2,3
 6. V. 2 Împărați 20:15
 s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:47, MS 17:00,
 SM 17:04, DJ 17:08, AR 17:14

7. S. Ioan 14:21
 s. a. B 16:58, CT 16:48, IS 16:45, MS 16:59,
 SM 17:02, DJ 17:07, AR 17:13

8. D. Romani 12:21
 9. L. Numeri 6:24-26
 10. M. Psalmii 121:5
 11. M. Ioan 6:37
 12. J. Psalmii 149:9
 13. V. Ioan 5:44

s. a. B 16:51, CT 16:41, IS 16:37, MS 16:51,
 SM 16:54, DJ 17:00, AR 17:05

14. S. Matei 16:24
 s. a. B 16:50, CT 16:40, IS 16:36, MS 16:50,
 SM 16:53, DJ 16:59, AR 17:04

15. D. Faptele ap. 11:26
 16. L. Psalmii 84:2
 17. M. Evrei 12:6
 18. M. Evrei 12:9,10
 19. J. 1 Corinteni 7:29-31
 20. V. Matei 20:28

s. a. B 16:44, CT 16:35, IS 16:30, MS 16:44,
 SM 16:47, DJ 16:54, AR 16:58

21. S. Ioan 10:10,11
 s. a. B 16:43, CT 16:34, IS 16:29, MS 16:43,
 SM 16:46, DJ 16:53, AR 16:57

22. D. Efeseni 3:14-16
 23. L. 2 Corinteni 9:11
 24. M. Luca 17:17,18
 25. M. 1 Tesaloniceni 1:5
 26. J. Deut. 34:7,10
 27. V. Iosua 1:8

s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:49; AR 16:53

28. S. Matei 20:27
 s. a. B 16:39, CT 16:30, IS 16:24, MS 16:38,
 SM 16:40, DJ 16:48, AR 16:52

29. D. Matei 23:11,12
 30. L. Iacov 1:12

DECEMBRIE

1. M. Matei 24:44
 2. M. Romani 8:31,37
 3. J. Efeseni 1:18,19
 4. V. Efeseni 5:27
 s. a. B 16:37, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:50

5. S. 1 Ioan 2:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:21, MS 16:35,
 SM 16:37, DJ 16:46, AR 16:49

6. D. 1 Timotei 3:15
 7. L. Psalmii 115:1
 8. M. 2 Timotei 2:19
 9. M. 1 Împărați 19:18
 10. J. 1 Împărați 17:14
 11. V. 1 Corinteni 16:14

s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:49

12. S. Efeseni 6:14
 s. a. B 16:36, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
 SM 16:36, DJ 16:46, AR 16:49

13. D. Isaia 12:2
 14. L. Psalmii 119:10
 15. M. Tit 2:13
 16. M. Evrei 6:11
 17. J. Matei 6:30-32
 18. V. Ioan 14:2,3

s. a. B 16:37, CT 16:28, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:37, DJ 16:47, AR 16:50

19. S. Luca 18:8
 s. a. B 16:38, CT 16:29, IS 16:21, MS 16:36,
 SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:50

20. D. Geneza 1:27,28
 21. L. Psalmii 8:4,5
 22. M. Geneza 18:25
 23. M. Ioan 7:38
 24. J. Matei 10:39
 25. V. Isaia 9:6

s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:24, MS 16:39,
 SM 16:41, DJ 16:50, AR 16:53

26. S. Ioan 15:7,8
 s. a. B 16:41, CT 16:32, IS 16:25, MS 16:40,
 SM 16:41, DJ 16:51, AR 16:54

27. D. Ioan 3:19-21
 28. L. Galateni 6:7
 29. M. Psalmii 103:15,17
 30. M. Eclesiastul 12:1
 31. J. Psalmii 90:12